"प्रजापते न त्वदेतान्यन्यः। विश्वा जातानि परि ता बभूव। यत्कामास्ते जुहुमस्तन्नो अस्तु [२]। वयꣳ स्याम पतयो रयीणाम्" इति। हे 'प्रजापते', त्वदन्यः कश्चित् अपि 'जातानि', अन्यानि 'एतानि', 'विश्वानि' लोकजातानि, यानि सन्ति 'ता' तानि 'परि बभूव' परितो व्याप्तं, 'त्वत्' त्वत्तः, 'अन्यः', कोऽपि न समर्थः। वयं 'यत्कामाः' येन फलकामेन युक्ताः सन्तः, 'ते' तुभ्यं, 'जुहुमः', 'तत्' फलं, 'नः' अस्माकम्, 'अस्तु' सिध्यतु। 'वयं' त्वत्प्रसादात्, 'रयीणां' धनानां, 'पतयः', 'स्याम'॥

अथ वपाया याज्यामाह। "रयीणां पतिं यजनं बृहन्तम्। अस्मिन् भरे नृतमं वाजसातौ। प्रजापतिं प्रथमजामृतस्य। यजाम देवमधि नो ब्रवीतु" इति। भ्रियते सम्पाद्यते हविरत्रेति भरो यज्ञः,'अस्मिन् भरे','प्रजापतिं', देवं, वयं 'यजाम'। कीदृशं देवं, 'रयीणां पतिं' धनस्वामिनं, 'यजनं' यजनीयम्, 'बृहन्तं' महान्तं, 'नृतमं', अतिशयेन पुरुषं, पुरुषेषूत्तममित्यर्थः। 'ऋतस्य' यज्ञस्य, 'प्रथमजां' प्रथममेव जनयितारं, प्रजापतिर्यज्ञानसृजतेत्यन्यत्र श्रवणात्। कीदृशे भरे,'वाजसातौ' वाजस्य अन्नस्य सातिर्दानं यस्मिन् यज्ञे सोऽयं वाजसातिस्तस्मिन्, सोऽयमस्माभिरिष्टः प्रजापतिर्देवेषु मध्ये 'नः' अस्मान्, 'अधिकान् 'ब्रवीतु'॥

अथ पुरोडाशस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "प्रजापते त्वं निधियाः पुराणः। देवानां पिता जनिता प्रजानाम्। पतिर्विश्वस्य जगतः परस्याः हविर्नो देव विहवे जुषस्व" इति।